

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 188

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở Cảm Ứng Thiên Vựng Biên, xem đoạn thứ 111:

Tự chú chú tha, thiên tắng thiên ái.

自咒咒他，偏憎偏愛。

Rủa mình rủa người, yêu ghét thiên vị.

Những việc này đều là hạnh ác. Trong chú giải nói rất hay, chúng ta đọc qua một lần. “*Câu này là nói việc nguyên rủa mà chẳng tìm được lý do chánh đáng nào.*” Sự việc này xưa nay trong và ngoài nước đều thường có, bản thân bị oan ức, không có cách nào phân tỏ được cho nên liền nguyên rủa, thề thốt nguyên rủa. “*Hễ giận dữ mà tự nguyên rủa mình, lại còn nguyên rủa người khác như vậy*”, hiện tượng này chúng ta thường nhìn thấy, loại hành vi này nhất định không phải hành vi tốt. Trong kinh luận, Phật nói với chúng ta: “Hết thấy pháp từ tâm tướng sanh”, tâm tướng không tốt thì sao có thể chiêu cảm được quả báo tốt? Người chân thật có học vấn, có đức hạnh, có tu trì, họ hiểu rõ ý niệm phải thanh tịnh, phải thiện lương, ngôn ngữ tâm thái phải nhu hòa, cảm ứng này sẽ là quả báo thiện. Ở Singapore, tôi thường nhắc đến nữ tu Hứa Triết, bà là tấm gương tốt nhất cho người tu hành chúng ta, người này hiện nay vẫn còn sống, người ta cả đời đều có thể giữ gìn được tâm bình khí hòa, thế nên bà khỏe mạnh sống lâu. Khỏe mạnh sống lâu không phải từ cái gì khác mà được, là do tự bạn giữ gìn.

Vì sao tâm chúng ta thường bất bình? Cái gốc của tâm bất bình là từ đâu mà có? Do vọng tưởng, phân biệt, chấp trước mà có, toàn là giả. Con người nếu chân thật hiểu rõ được những gì Phật nói: “Phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, tâm họ liền bình ngay; “hết thấy pháp hữu vi như mộng huyễn bọt bóng”, vậy tâm họ liền bình ngay. Bạn tâng bốc tôi, tán thán tôi, tôi mỉm cười, A-di-đà Phật! Giả mà. Bạn hủy báng, sỉ nhục, hãm hại tôi, tôi A-di-đà Phật! Cũng là giả mà. “Phàm những gì có tướng đều là hư vọng.” Bạn hà tất phải chấp trước? Hà tất phải phân biệt? Phật Bồ-tát dạy chúng ta như vậy. Chúng ta lại xem thử cư sĩ Hứa Triết, bà làm thế nào để trong cả trăm năm giữ được tâm bình khí hòa? Không

có gì khác, bà hiểu được những cái này là giả. Bạn sỉ nhục tôi, mắng tôi; bạn sỉ nhục người khác, mắng người khác, vì sao tôi không nổi giận? Vì không liên quan tới tôi. Là mắng người ta. Vậy vì sao mắng tôi thì tôi lại nổi giận? Vì chấp trước có cái “ta”, đây là sai rồi. Phân biệt có cái ta, chấp trước có cái ta, từ đó biết được phân biệt chấp trước đều thuộc về vọng tưởng. Chúng ta học Phật phải giác ngộ từ chỗ này, hiểu rõ rồi thì được đại thọ dụng, liền buông xuống ý niệm được mất. Không có tâm được mất thì sẽ không phạm lỗi lầm này, loại lỗi lầm này đều là từ được mất, phân biệt, chấp trước mà ra.

Đời người sống ở thế gian này vì sao lại không vui vẻ thoải mái? Tại sao chính mình phải làm khó chính mình? Thật ra mà nói, đích thực là chính mình gây khó dễ cho chính mình, không phải do người khác, mà chính bạn đã gây cản trở cho mình. Chúng ta cùng nhau sống trong xã hội này, đặc biệt là Singapore trước đây, đất nước này được thành lập mới 30 năm, trước khi chưa thành lập, người Hoa sống ở nơi này bị kỳ thị. Bạn hãy nghe lão tu nữ nói, làm việc ở nơi này tiền lương một tháng là bao nhiêu vậy? Hai đồng. Bà nói được rất hay, không phải là mỗi một tuần có một ngày nghỉ, mà một năm mới có một ngày nghỉ, không có ngày nghỉ ngơi. Hơn nữa tiền công hai đồng, bản thân cũng không dám dùng, còn phải gửi về Trung Quốc để giúp đỡ những anh chị em nghèo khổ hơn. Đây là việc mà đích thân bà đã từng trải qua trước đây, ở trong xã hội không có địa vị, tâm oán hận bất bình đương nhiên là có, bà có thể giữ cho tâm cảnh này bình lặng. Đây là học vấn gì? Là công phu gì? Bà nói với tôi, bà không có văn hóa, chưa từng đi học, đây là sự thật. Ở vào thời đại đó, dường như không có việc phụ nữ được học hành, khoảng 100 năm trước thì rất ít, trừ khi là nhà giàu có, nhà quyền chức thì mới mời được thầy về nhà để dạy học. Khoảng 100 năm trước vẫn chưa có trường học, vậy bà học từ đâu vậy? Bà không phải là thiên tài, bà là học mà được, bà hiểu học, bà thường thưa hỏi người khác, sau khi bà nghe xong thì bà có được thọ dụng, bà liền ghi nhớ. Sở trường lớn nhất trong đời này của bà là nghe thiện không nghe ác, nhớ thiện không nhớ ác, đây là chỗ thành công của cả đời bà. Cho nên có thể giữ gìn cả đời trong tâm không có niệm ác, chỉ có niệm thiện chứ không có niệm ác, cho nên hành vi cả đời chỉ có hạnh thiện, không có hạnh ác. Chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này, phải học tập thật tốt, đây là chính mình được phước, chính mình được lợi.

“Thiên” là tâm thiên lệch, “tăng” là ghét bỏ, không ưa thích, chán ghét, là từ đâu mà ra? Là do cách nhìn thiên lệch. Yêu thích một người nào, chán ghét một người nào thì tâm địa của bạn đã bắt công, là thiên vị. Trong chú giải nói:

“Yêu ghét thiên vị, phạm vi nói đến rất rộng”, phía sau đưa ra mấy ví dụ: *“Phàm là vua đối với thần, cha đối với con, chồng đối với thê thiếp, chủ đối với tôi tớ, đều có chuyện này.”* Đây cũng là chân tướng sự thật, cũng là việc mà xưa nay trong ngoài nước chúng ta đều thường nhìn thấy, thường nghe thấy. Giống như chúng ta học Phật, trong một đạo tràng thì lão hòa thượng có nhiều đồ đệ, tín đồ rất nhiều, cũng có yêu ghét thiên vị, có thể thấy cái phiền não tập khí này nặng biết bao. Bạn muốn hỏi vì sao lại sinh ra hiện tượng này? Không công bằng, không có tâm bình đẳng, cho nên mới có hiện tượng này. Nếu như bạn dùng tâm bình đẳng thì hiện tượng này sẽ không còn.

Bạn xem, gần đây có vài đoàn đến từ Trung Quốc, đoàn của Phúc Châu có hơn 30 người, hôm nay sẽ trở về; đoàn của Bắc Kinh có hơn 50 người, vẫn còn ở lại đây thêm một tuần nữa. Ngày mai là mừng hai, lại có một đoàn ở Liêu Ninh, ngày mai đến; còn có đoàn đến từ Đài Loan. Các đồng tu này sau khi đến Cư Sĩ Lâm, cảm xúc rất sâu. Cư Sĩ Lâm là một đoàn thể lớn, mỗi ngày đến đi hơn ngàn người, cái mà họ cảm xúc được là bầu hòa khí của mọi người, không nhìn thấy kỳ thị phân biệt; người lãnh đạo là cư sĩ Lý Mộc Nguyên, họ không nhìn thấy ông có yêu ghét thiên vị, đây là việc khiến mọi người đến đây thăm đều khâm phục từ đáy lòng. Ở nơi đây không có ai ồn ào ý kiến, không có người nào bất hòa với người nào, không có cãi nhau, không có chuyện ồn ào, một bầu hòa khí. Lý Mộc Nguyên không có tâm riêng tư, bạn đến đây là để cúng dường tu công đức, bạn là vì tam bảo, bạn không phải là vì tôi. Cho nên, dù cúng dường cho Cư Sĩ Lâm nhiều hơn nữa, lớn hơn nữa thì nhất định cũng không có sự tiếp đãi đặc biệt nào; hoặc dù bạn không cúng dường một xu nào thì cũng tuyệt đối không xem thường bạn, nhất loạt đối đãi bình đẳng, việc này không dễ. Cư Sĩ Lâm có rất nhiều đại hộ pháp, bạn xem lúc ăn cơm, họ tự mình lấy một chút thức ăn rồi đi đến một góc nào đó để ăn, nếu Lý Mộc Nguyên không chỉ cho chúng tôi thấy thì chúng tôi cũng không biết. Chân thật là đại hộ pháp hùng mạnh, họ không tranh ở phía trước, đều lui về phía sau, đều biết khiêm nhường, đây đều là giáo huấn của thánh hiền. Cho nên, đồng tu Trung Quốc phải đặc biệt học tập. Đồng tu Trung Quốc chỉ biết chen lấn lên phía trước, nhất định không chịu nhường ai. Thế nên, khi họ mời tôi về nước, tôi nói các bạn có thể học được khiêm nhường giống như Singapore thì tôi sẽ trở về. Người nào cũng muốn chen đứng phía trước thì giao thông tắc nghẽn, đường sẽ không thông. Tôi nói, tôi không phải là không muốn trở về, rất muốn trở về, đã muốn mấy mươi năm, nhưng không dám trở về. Vì sao không dám? Sự nhiệt tình của các bạn tôi rất cảm kích, nhưng nhiệt tình thái quá,

người nào cũng đều tranh trước giành sau để đến gặp tôi, tôi chịu không nổi! Tạo thành hỗn loạn mất trật tự, dẫn đến vấn đề về an ninh công cộng, vậy thì làm sao được? Nếu như giống như các đồng tu ở Cư Sĩ Lâm bên này, mỗi người đều biết nhường nhịn, mọi người đều muốn lùi về sau, không muốn đứng lên phía trước, vậy thì tôi sớm đã về rồi. Đây là thành tựu đức hạnh chân thật của chính mình.

Bạn xem, thánh hiền thế xuất thế gian dạy chúng ta tích đức, tích âm đức. Âm đức là gì? Làm việc tốt đừng để người khác biết. Không cần tạo thành địa vị đặc thù cho chính mình, không cần tạo thành mục tiêu rõ ràng của bản thân, mọi người nhìn thấy bạn, cung kính bạn, tôn bái bạn thì những công đức mà bạn tu tích hoàn toàn báo hết rồi. Người lùi về phía sau thì công đức họ tích được vẫn còn, họ chưa báo mất, hậu báo không thể nghĩ bàn, đó mới gọi là công đức chân thật, lợi ích chân thật. Cho nên chúng ta ở thế gian, xử sự đối người tiếp vật thì tâm phải bình, tâm phải công, tiếp cận với hết thầy người, việc, vật là đại công vô tư, đây mới là thành tựu đức hạnh. Nhất định không thể có tâm thiên vị, tâm thiên vị cho dù có phước báo lớn thì thành tựu đó cũng không phải là chân thật, đúng như cái gọi là họ phát rất nhanh, nhưng họ bại cũng rất nhanh. Phạm là có tâm thiên vị, những người tiếp xúc với họ, những người được họ thiên vị, những người đó đều là vì lợi ích mà đến. Có lợi với họ thì họ đến, không có lợi với họ thì họ sẽ quay đầu bỏ đi, tuyệt đối chẳng phải giao tình của đạo nghĩa. Chân thật có đạo nghĩa, khi bạn thất bại thì họ vẫn đến chăm lo bạn, vẫn đến thăm bạn. Mọi người các bạn đã xem qua Hồng Lô Mộng, trong Hồng Lô Mộng có một người có đạo nghĩa tên là già Lưu. Bạn xem, khi nhà họ Già suy vì thất bại, những người chạy theo nịnh nọt trước kia đều không còn một ai, những kẻ bình thường đến nịnh hót thầy đều không thấy đâu, một người cũng không thấy. Chỉ có già Lưu mang đến một ít quần áo, giảm ăn giảm tiêu để mang một ít tiền đến chăm lo cho họ, đây là gì? Đây là có đạo nghĩa. Những người này hiện nay nói là không có trình độ văn hóa, không được đi học, người dưới quê, người thật thà, nhưng họ biết đạo nghĩa. Bà đến Đại Quan Viên để thăm người thân, tuyệt đối không phải là chạy theo nịnh nọt, chỉ là có chút quan hệ thân thích, một chút họ hàng nên bà đến thăm hỏi.

Chúng ta phải nhận thức rõ ràng, đặc biệt là tương lai bạn ở trong xã hội có danh tiếng, có địa vị, dần có một chút đức cao vọng trọng, bạn phải nên biết những loại người này sẽ đến rất nhiều. Nếu như tâm của bạn bất bình, bất công thì những người xung quanh này chính là nhân tố thất bại trong tương lai của bạn, chúng ta nhất định phải rõ ràng, nhất định phải hiểu rõ. Bạn bại là bại ở chỗ nào?

Bại ở người thân cận nhất. Đây là xưa nay trong và ngoài nước đều không thể tránh khỏi, chỉ có trí tuệ chân thật, chân thật có học vấn thì mới có thể nhìn ra được. Phật nói với chúng ta trong tám khổ có “oán ghét gặp nhau”, cho nên phàm là người rất thân cận, nhất định phải hiểu được “oán ghét gặp nhau” mà Phật nói, đây đều là oan gia đối đầu, đều đợi cơ hội để đến báo thù. Dùng phương pháp gì để đem “oán ghét gặp nhau” giải trừ? Công chánh, bình đẳng, liêm minh, liêm khiết, những danh từ này là có trí tuệ, hoàn toàn dùng trí tuệ để quan sát, dùng trí tuệ để xử lý. Phải đặc biệt đề cao cảnh giác, tức là đối với những người thường xuyên tiếp cận phải đặc biệt đề cao cảnh giác. Người thường xuyên thân cận thì phải vô tư vô cầu đối với họ, vậy tâm thiên vị của chúng ta sẽ không còn. Dù họ có địa vị cao hơn đi nữa, tiền của nhiều hơn đi nữa thì chúng ta đối với họ là vô tư vô cầu, tâm bạn mới có thể giữ được bình. Nếu bạn thường xuyên ý lại sự họ tri của họ, ý lại sự họ pháp của họ, vậy thì bạn xong rồi. Trước mắt là mang lại một chút lợi, sau cùng phải chịu thiệt thòi lớn, thí dụ này quá nhiều quá nhiều. Trong chú giải cũng có nêu ra thí dụ, chúng ta hãy xem nhiều một chút để biết được sự lợi hại.

Sở dĩ Phật Bồ-tát có thể thành tựu đạo nghiệp, căn bản đó chính là ở vô tư, vô ngã. Trong kinh Kim Cang nói: “Không tướng ta, không tướng người, không tướng chúng sanh, không tướng thọ giả”, căn bản của thành tựu đạo nghiệp là ở chỗ này. Ở trong thế pháp nếu như xây dựng đức hạnh, sự nghiệp bất hủ thì cũng là lấy cái này làm nền tảng. Nếu có mảy may tâm vì chính mình thì thành tựu của bạn không phải là chân thật. Vì sao vậy? Việc này rất dễ lý giải, gạt mình dối người, việc gạt mình dối người thì không có chuyện không bị vạch trần. Cho dù bạn cả đời che giấu được rất tốt, không bị người vạch trần, nhưng sau khi chết vẫn sẽ bị người vạch trần. Sau khi bị người vạch trần rồi thì bạn không đáng một xu! Cho nên công đức, sự nghiệp chân thật là phải dùng tâm chân thành mà làm, nhất định không thể dùng tâm hư ngụy, tâm hư ngụy thì không thể thành thật đức, công đức chân thật là nhất định không thể thành tựu. Cho nên chúng tôi đọc hai câu này, cảm xúc rất sâu, trong chú giải, quý vị tự mình xem, tự mình phản tỉnh. Đặc biệt là quan sát tỉ mỉ xã hội hiện thực, những sự tình này đều ở xung quanh chúng ta, không khó phát hiện. Con người bất luận là người thiện hay người ác, chúng ta không thể nào không tiếp xúc. Học Phật Bồ-tát, học bậc thánh hiền, đối với người thiện, đối với người ác luôn là dùng một tâm chân thành bình đẳng, nhất định không có yêu ghét thiên vị, vậy thì đúng. Tiếp theo là đoạn thứ 112:

Việt tỉnh việt táo, khiêu thực khiêu nhân.

越井越灶。跳食跳人。

Bước qua giếng và bếp, nhảy qua thức ăn và người khác.

Những sự việc này cũng là thường nhìn thấy trong đời sống hằng ngày. “Việt” là nhảy qua, “tĩnh” là giếng, giếng ngày nay không giống với giếng ngày xưa, giếng hiện nay đa phần đều là giếng nước sâu, dùng máy bơm để bơm nước lên, đây là giếng ngày nay, giếng thời xưa tương đối nông, chúng ta dùng thùng múc nước lên. Nước trong giếng là lợi ích chúng sanh, trong dân gian Trung Quốc cũng dùng nước giếng này để cúng bái quỷ thần, để cúng Phật Bồ-tát. Hay nói cách khác, giếng là thọ dụng của chúng sanh, chúng ta đối với nó phải có tâm tôn trọng, cho nên không thể bước hay nhảy qua giếng, gặp nơi có giếng thì phải đi vòng qua, không thể bước qua, bước qua thì đây là bất kính. Bếp, bếp hiện nay cũng không giống với bếp ngày trước, ngày xưa là dùng củi, dùng rơm rạ, có thể vùng thôn quê ở Trung Quốc đại lục vẫn còn nhìn thấy. Bước qua, nhảy qua bếp thì tương đối ít, nhưng không phải không có, có khi bếp nhỏ thì đích thực là họ cũng bước qua nó, đây đều là bất kính. Chúng ta biết cung kính là tánh đức, thánh hiền thể xuất thế gian dạy người đều đem việc này làm thành bài học đầu tiên, do đây có thể biết tính quan trọng của nó. Bạn xem nhà Nho dạy học, quý vị mở Lễ Ký ra thì câu đầu tiên chính là: “*Khúc Lễ nói, không gì không kính.*” Cho nên, học vấn thể xuất thế gian bắt đầu làm từ đâu? Bắt đầu làm từ cung kính, bạn không có tâm cung kính thì bạn cái gì cũng không thể thành tựu. Cho nên, chúng tôi thường nói đối với người phải cung kính, đối với việc phải cung kính, đối với vật cũng phải cung kính, đây là đối với sự vật.

Con người nếu xem nhẹ tâm cung kính, không những đạo nghiệp không có hy vọng mà sự nghiệp thế gian cũng không thành được gì. Các bạn hãy xem phàm là người có thành tựu, chưa cần nói người tu hành trong Phật pháp, mà ngay trong thế pháp, người có sự nghiệp thành tựu thì đều biết cung kính. Họ có thể kính người khác thì người khác sẽ vì họ mà tận trung, sẽ vì họ mà làm việc có trách nhiệm. Nếu như cứ thường ở địa vị cao mà làm ra vẻ, đối với cấp dưới thì luôn là mệnh lệnh hà khắc, vậy phước báo của người này nhất định không lâu. Vì sao vậy? Khi bạn có quyền thế, mọi người e dè bạn, sợ bạn, không thể không phục tùng, vì họ cần kiếm sống. Một khi quyền thế của bạn mà suy thì sẽ không ai thèm để ý đến bạn, đặc biệt là trong xã hội hiện nay, đạo nghĩa không còn nữa, cho nên đây là tự chuốc thất bại. Sự kết hợp giữa người với người là ân nghĩa, thế nên chúng ta thường nhìn thấy có một số người khi làm việc thì lớn tiếng tỏ ra oai thế của họ, chỉ vào người ta, ra lệnh người ta đi làm việc, chúng tôi vừa nhìn thấy thì

biết loại người này là người phước mỏng, không có phước báo. Người phước báo sâu dày thì không như vậy, việc gì cũng đi làm, bản thân họ đi làm, nếu chỉ thị cho cấp dưới đi làm thì thái độ cũng rất ôn hòa, cũng hết sức khiêm hư. Thế hệ trước đây, chúng ta nhìn thấy cấp trên đối với cấp dưới, khi đưa văn kiện xuống cho cấp dưới làm thay, họ sẽ viết là “huynh nào đó làm”, đối với cấp dưới của mình xưng là huynh. Cha của tôi là nhân viên công vụ, chức vị không cao, khi cấp trên của ông giao cho ông làm một việc gì đều viết là “huynh của tôi”, khách sáo như vậy, thế nên người làm việc sẽ cảm ơn, nhất định sẽ tận trung trách nhiệm, làm tốt công việc. Nếu dùng quyền thế ép buộc người thì tâm bạn không phục, làm việc qua loa cho xong chuyện, xảy ra vấn đề thì bạn chịu trách nhiệm chứ họ không chịu trách nhiệm. Cổ thánh tiên hiền dạy người là dạy cái gì? Chính là dạy bạn làm sao để xử thế, làm sao đối đãi người, bạn có thể làm tốt mối quan hệ nhân tế thì pháp thế gian hay xuất thế gian đều sẽ thành tựu. Cho nên đối người, đối việc, đối vật không thể vô lễ. “*Bước qua giếng và bếp*” mở rộng ra là đối việc, đối vật không thể vô lễ.

“*Nhảy qua thức ăn và người khác*”, đây đều có tội lỗi. Quý vị đọc Lễ Ký, thời xưa nói lễ, ngày nay không nói lễ nữa. Trong tập quán của Trung Quốc thì ăn cơm là cùng một bàn, không giống như phương Tây, phương Tây là thức ăn tự chọn để ra tách biệt, cũng có chỗ tốt. Mọi người Trung Quốc thì cùng nhau ăn, từng đĩa thức ăn bày ra trên bàn, nếu bạn là người hiểu lễ thì bạn sẽ biết phải gấp thức ăn từ chỗ nào? Phải gấp phần gần mình nhất, thức ăn để ở xa thì quyết không lấy, đó là lễ tiết. Ăn uống không chọn lựa, chọn lựa thức ăn là cái gì thích ăn thì họ sẽ ăn nhiều, đặc biệt trong một đĩa thức ăn thì nhất định không thể gấp ở giữa, việc này rất không lễ tiết, phải gấp phần ở gần mình để ăn, bạn ngồi bên nào thì gấp thức ăn phía bên bạn, nhất định không gấp ở giữa. Những lễ tiết nhỏ này hiện nay không còn ai nói nữa, cũng không có ai biết. Nhảy qua người khác là có ý khinh mạn đối với người ta. Trong Phật pháp, hết thảy chúng sanh là bình đẳng, chư Phật Bồ-tát thấy hết thảy chúng sanh đều là chư Phật Như Lai. Cho nên, những Bồ-tát cấp cao thì các ngài tu hành là tu hạnh Phổ Hiền, hạnh Phổ Hiền không có phân biệt chấp trước, hạnh Phổ Hiền chính là hạnh bình đẳng. Bồ-tát, Thanh văn, Duyên giác của Quyền giáo cũng tu bình đẳng, thế nhưng vẫn chưa đạt đến bình đẳng chân thật. Vì sao vậy? Vọng tưởng chưa đoạn thì không thể đạt đến bình đẳng thật sự, khi vọng tưởng đoạn hết rồi thì tâm bình đẳng mới hiện tiền. Cho nên hiện nay chúng ta học, vọng tưởng là chưa đoạn, nhưng vẫn học, tận sức mà học để tiến gần đến bình đẳng. Như vậy thì tốt, không thể không học,

học thì ít nhiều ắt có tiến bộ. Trong câu kinh văn này nói đến bốn sự việc, tóm lại mà nói chính là chúng ta đã thất kính, tâm kính, ý kính, đức kính của bạn đã mất rồi, đừng cho rằng đây là việc nhỏ, bất kính nhỏ nhưng tai nạn lớn sẽ đến. Cho nên, bậc thánh hiền đều thận trọng chú ý từ chỗ vi tế nhất, bắt đầu từ những chỗ này. Xem tiếp đoạn phía sau, đoạn 113:

Tổn tử dọa thai, hành đa ẩn tích.

損子墮胎。行多隱僻。

Hại con cái, phá thai, làm nhiều việc ám muội.

Đây là câu sau cùng trong đoạn lớn này của chúng ta, đoạn này là thuộc về những lỗi lầm trong đời sống gia đình. “Phá thai” là giết người, không phải giết người khác mà là giết con cái của mình, con cái là thân nhất, cái tội này cực nặng, con người hiện nay luôn xem nhẹ việc này. Oan oan tương báo này không thể tưởng tượng được! Con cái đến nhà bạn đầu thai, trong nhà Phật nói rất rõ ràng, do bốn loại duyên mà đến, là báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ. Nếu chúng là báo ân mà đến, bạn lại giết chúng thì biến thành oán thù trong tương lai, lấy oán báo ân; nếu vì báo oán mà đến thì cái oán này sẽ càng sâu hơn, họa hại về sau sẽ không có cách nào tưởng tượng. Nếu chúng đến để trả nợ mà bạn giết chúng đi thì từ việc đến trả nợ lại kết thành oán thù; chúng đến để đòi nợ mà bạn giết chúng thì trong oán lại tăng thêm oán thù giết hại. Thật khủng khiếp, hậu quả không thể tưởng tượng! Người thế gian không thấy được, không hiểu được nhân quả thông ba đời, không biết được nhất thời tạo tội nghiệp mà sẽ gây ra hậu hoạn đời đời kiếp kiếp về sau. Làm sao có thể làm việc này?

“*Làm nhiều việc ám muội.*” Phạm vi của câu nói này bao gồm vô cùng rộng. “Ám muội” nghĩa là gì? Những việc làm của bạn đều là chuyện mất mặt. Thế nhưng người học Phật chúng ta biết, người tin Phật biết, có câu nói: “Trên đầu ba thước có thần minh.” Bạn chỉ có thể che giấu người ngu si ở thế gian, còn người có đức hạnh, người có trí tuệ ở thế gian thì bạn không cách nào che giấu họ được. Huống hồ là thiên địa quỷ thần? Dù bạn có che giấu giỏi đến đâu, có thể giữ cả đời này không bị bại lộ, không người nào biết, nhưng bạn phải biết là bạn không thể tránh khỏi sự trừng phạt của ông trời, kết quả của nhân ác báo ác này thì bạn không có cách nào trốn tránh, bạn nhất định phải nhận lấy. Nhân thiện được quả thiện, nhân ác bị quả báo ác, cho nên Phật dạy người phát lộ sám hối. Phát lộ sám hối là gì? Là tuyệt đối không che giấu, làm điều sai trái thì hướng về đại chúng mà sám hối, hướng về đại chúng mà xin lỗi. Cho nên, chúng tôi mấy hôm trước nhìn thấy trên báo có đăng rằng Giáo hoàng La Mã công khai sám hối

với người toàn thế giới, cầu xin Thượng đế tha thứ cho những tội lỗi mà tín đồ Thiên chúa giáo đã mắc phải, đặc biệt là lỗi lầm đối với những tôn giáo khác, đây là việc rất khó được. Người xưa ở Trung Quốc có câu: “Người không phải thánh hiền, ai mà không có lỗi; lỗi mà có thể sửa, chẳng thiện nào lớn hơn”, hành động này của tôn giáo là vô lượng vô biên công đức. Dạy người không sợ phạm sai lầm, chỉ sợ khi phạm sai lầm lại không biết sám hối, không dám sám hối với đại chúng thì cái lỗi đó mới nặng. Trong các tôn giáo dạy người tu hành, nếu bạn đem chúng quy nạp thành một tổng cương lĩnh thì chính là hai chữ “sám hối”. Là “sám trừ nghiệp chướng” trong “Phổ Hiền thập nguyện”! Sám hối lỗi lầm là bạn công khai nói với đại chúng, đại chúng trách mắng bạn, vậy thì đã báo xong rồi, gọi là tội nặng báo nhẹ. Nếu như làm việc ác mà che giấu thì việc ác này càng tích càng dày, quả báo trong tương lai thì không thể tưởng tượng nổi.

Ngược lại, phần trước của Cảm Ứng Thiên đã dạy chúng ta, tất cả những việc tốt mà mình làm được thì đừng để người khác biết, phải tích âm đức, quả báo của âm đức dày. Việc tốt đều tuyên dương, luôn để cho người ta biết, người ta nhìn thấy bạn liền tâng bốc bạn, khen ngợi bạn thì đã báo hết! Người ngu trong thế gian mới làm việc này, mới làm loại sự việc này, người có trí tuệ thì nhất định không có cách làm như vậy. Chúng ta ở Cư Sĩ Lâm, trong số đồng tu của chúng ta có không ít người làm việc tốt, chân thật đang làm việc tốt thì tuyệt đối không tuyên dương, âm thầm mà làm, không ai biết. Nếu khi bạn tuyên dương họ thì họ sẽ không làm nữa, những người này rất thú vị, họ rõ lý. Cho nên, người chân thật hiểu đạo lý, người chân thật tu hành thì hết thấy lỗi lầm nhất định phải để cho người khác biết, người khác có lời trách mắng bạn, nói một tiếng tha thứ, thứ lỗi cho bạn, vậy thì báo hết rồi. Quả báo ác phải nhanh chóng đem nó báo hết, đừng đợi đến đời sau. Quả báo thiện thì tốt nhất đừng để báo hết trong hiện tại, để dành đến đời sau, vậy thì tiền đồ của bạn là một mảng sáng sủa, đây là cách làm của người thông minh.

Đoạn này chú giải cũng không ít, do đây có thể biết tính nghiêm trọng của lỗi lầm. Bạn xem hai chữ “ẩn tích” (ám muội), trong đây chú giải: *“Chẳng phải chỉ là một việc, những loại như gian trá, trộm cắp, tà dâm v.v. phạm là không thể cho trời biết, chẳng thể nói với người khác thì đều như vậy.”* Những việc này thì quá nhiều rồi; hay nói cách khác, đều là những việc tổn người lợi mình. “Tổn người lợi mình” là chúng ta nói thuận theo người thế gian, không phải là thật; tổn người nhất định không thể lợi mình, như vậy mới là thật. Tổn người là hại mình, hại chính mình đọa tam đồ, hại chính mình đọa địa ngục. Vậy đâu là lợi mình?

Trước mắt được lợi ích gì vậy? Đúng như câu nói “lợi nhỏ như đầu ruồi”, “liếm mật trên lưỡi dao”, đây là thí dụ mà kinh Phật thường nói, hậu họa thì vô cùng. Có ai biết? Sự việc này chỉ có Phật biết, Phật từ bi nói ra cho chúng ta, khuyên bảo chúng ta nhất định không thể phạm lỗi lầm này. Nếu đã phạm thì phải sám hối, phải sửa lỗi; chưa phạm thì nhất định không thể phạm, phải biết được tính nghiêm trọng của sự việc này. Hiện tại cho dù lợi ích gì bày ra ở trước mắt đều không thể làm, phải biết rằng hậu họa ấy so với lợi ích trước mắt này không chỉ là gấp muôn ức lần. Làm sao có thể tham cầu chút lợi nhỏ để rồi làm ra những việc thất đức này, làm những việc ác này?

Đoạn này chúng tôi giảng đến đây, kể từ đoạn sau trở đi là nói về lỗi lầm bất kính với thiên địa thần minh. Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.